

Som flyktning var han døden nær – nå har Reza et nytt liv foran seg

– Ubeskrivelig vakker

– Jeg vil bli dataingeniør når jeg blir stor. Det er sånn man sier det, er det ikke? spør Reza Gohari spøkefullt.

PETER MADSEN
pm@tb.no

Et smil brer seg fra øyekrokene, drar med seg munnavikene, og til slutt hele ansiktet. Reza Gohari bryter ut i en varm latter.

Det er lite annet enn alderen som vitner om at 44-åringen ikke er en hvilken som helst avangselev ved videregående.

Optimismen og lettheten i stemmen hører til en mann som har et helt nytt liv foran seg.

Slik har det ikke alltid vært.

Et livs læring

Gohari har nettopp fullført studieforberedende på Kompetansebyggen i Tønsberg.

På to år har han lært seg alt han trenger i norsk, engelsk, historie, samfunnskunnskap, matematikk og naturfag for å få generell studiekompetanse.

– Jeg sa nylig til lærerne mine at det jeg har lært her på to år, er mer enn det jeg har lært i hele resten av livet mitt, sier Gohari.

Samtidig har han vært tillitsvalgt i klassen, og vært med på å arrangere fest i kantinen for medelevene. I sommer skal han ta ekstra realfagspoeng, og gå kurs i fysikk og matematikk R2.

Det er det aller siste som står mellom ham og drømmestudiet som dataingeniør på Bakken-teigen.

– For det første er det noe jeg elsker å drive med. For det andre ville jeg lære noe jeg kan bruke for å gi tilbake for alt det gode jeg har fått fra det norske samfunnet, sier Gohari.

For hit var det med nød og neppe han kom.

Bestefars klokke

– Helt forferdelig, sier Gohari kontant om de første tjue leveårene sine.

Han ble født i Afghanistan, og tilhører hazarafolket, en etnisk, språklig og religiøs minoritet. Som hovedsakelig sjiamuslim i et overveldende sunnimuslimsk land, har hazaraene blitt utsatt for utstrakt forfølgelse i Afghanistan.

Faren til Gohari var lærer. Da han var sju år gammel ble faren skadet av et granatvåpen, og familien måtte flykte til Iran.

– Han døde der, forteller Gohari, og trekker pusten tungt.

På grensa til Iran ble de stoppet av en gruppe vakter, fra folkegruppen pashtunerne. På armen hadde Gohari bestefars klokke. Plutselig fikk han et innfall.

– «Vil du kjøpe den», sa jeg på gebrokkent dari, jeg snakket

FULLFØRT: – Jeg sa nylig til lærerne mine at det jeg har lært her på to år, er mer enn det jeg har lært i hele resten av livet mitt, sier Gohari.

BEGGE FOTO: PETER MADSEN

Jeg snakker med barna om det hver gang vi spiser, at vi må være takknemlige for alt vi har.

REZA GOHARI
Har fullført studieforberedende

ikke pashto, forteller Gohari.

Men vaktene forsto ham. De tok klokka, og lot ham gå. Mange i reisefølget unnslopp ikke i live.

– De andre ble drept utenfor. Jeg hørte skuddene, fortsetter Gohari, og trekker pusten dypt igjen.

Det er lenge siden, men det knytter seg fremdeles i hjertet hver gang han forteller.

– Jeg ser noen av oss innvandrere som kommer til Norge, vi glemmer litt livet vi levde før. Jeg vil ikke glemme, jeg vil ikke ta noe for gitt, sier Gohari.

Beholdt læreviljen

Gohari og hans to brødre og søstre levde som flyktninger i Teheran. De måtte jobbe og samtidig studere. Ved den strengt religiøse skolen ble han utsatt for daglig diskriminering fra lærerne.

– «Jævla afghaner, du er ikke verdt noe som menneske, hvorfor har du fått plass her», gjengir Gohari.

Ved skolen lærte han mye fra et religiøst perspektiv, sier han, men det var noe som manglet.

– Jeg hadde alltid den følel-

sen av at jeg ville lære mer, men at jeg ikke ble tatt godt imot som et barn. Læreviljen har jeg beholdt inni meg, jeg tok den med meg helt hit til Kompetansebyggen, sier Gohari.

Etter 13 år ble Gohari plutselig returnert til Afghanistan, og var igjen i fare. En onkel hjalp ham å flykte.

23 år gammel kom Gohari til Norge, gjemt i lasterommet på en varebil.

Takknemlig hver dag

I dag bor Gohari i Horten med kona, en datter på 14 og en sønn på 8 år som begge går på skole der. Når han ser tilbake på tiden før han kom til Norge, kan ikke familiefaren tenke seg noe bedre sted å bo.

– Jeg snakker med barna om det hver gang vi spiser, at vi må være takknemlige for alt vi har, sier Gohari.

Mellom 2003 og 2018 drev Gohari den populære restauranten Ra pizza, like sør for det campus han håper å kunne kalle sitt eget fra høsten.

Årevis år med hardt arbeid, 12 timers dager der han nesten alltid var på beina, og maks to uker ferie i året, satte sine tydelige spor.

Hjertet sa til slutt fra om at nok var nok, det samme gjorde knærne. Gohari måtte finne noe annet å gjøre.

En drøm i oppfyllelse

Å komme inn på Bakkenteigen

STOLTE: Mattelærer Eva Helgen (t.v.) og norsklærer Carmina Villafranca (t.h.) kan ikke få fullrost Reza Gohari.

i høst ville bety et helt nytt kapittel i livet.

– Det er en ubeskrivelig vakker drøm, som har gått i oppfyllelse takket være ledelsen og lærerne her ved Kompetansebyggen. De har hjulpet meg å komme videre, sier Gohari takknemlig.

– Det er veldig hyggelig å høre det, Reza, sier Solveig Beate Bratland.

Hun er avdelingsleder ved studieforberedende på Kompetansebyggen, og har fulgt spent med på Goharis progresjon i klasserommene.

– Det er et godt verdigrunnlag her, og mange kompetente

lærere som kan ta noe av æren for hvordan det går med elevene. Samtidig er det mange som får denne muligheten, og det er opp til den enkelte hvordan de forvalter den, sier Bratland, og legger til:

– Måten Reza har brukt denne muligheten, og utviklingen han har hatt, er utrolig motiverende for oss som jobber her.

Svaret på opptaket får han ikke før i sommer. Gohari er spent, men 44-åringen tar det med fatning.

– Jeg er ikke en ung mann lenger, men jeg gjør mitt beste. Det er alt jeg kan gjøre, sier Gohari.